

GUILLEM D'EFÀK (1929-1995)

SELECCIÓ DE POEMES

Font: <http://www.mallorcaweb.com/magteatre/>**El poeta i la mar** (1956)

POST-DATA

LA MAR

El cel
té un forat
de gat
perquè passin les barques.

Tots els peixos de la mar
lleneguen per davall l'horitzó
com a cartes ensenyades.

Jo sent potades,
i tu?
Que te pareix si trèiem busca?
Arremolinem-nos-hi!

Quins orgues!
Sempre heu de dar
la culpa a la mar
de tot el que us passa.

-Ai, ai deueta, ta mare!-.
llevau-me aquesta palmera!!

El poeta i la mina (1966)

DIÀRIAMENT

Posa-li comes i punts
a aquesta angúnia
i bateja les illes
que suren damunt l'oli groguenc del pànic.
Perquè estàs sol, aquí, amb la teva eina
i a les fosques.

Troba-li la veta, a aquest caos,
i teixeix paraules i cançons:
perquè estàs sol i ningú no ha de venir
a ajudar-te, si victoriós,
a desnossar la presa.

Si vençut, ningú no t'ha de plorar.
Edifica el teu dia i l'escarada
a part dels plors, a part

de les falzies i dolors que te resquillen,
dóna de banda les roses rialleres:
perquè estàs sol.
Únicament t'aguanta
el pols de la diagonal forjada
amb el teu esforç.
(Diàriament, tan diàriament, sols diàriament
aquesta labor te justifica diàriament).
Tan sols aquesta labor te justifica.

EL DUBTE

Tanta pregunta afamegada mossegant en carn viva
i tant muscle tibant, seran el preu de qualque cosa?
Darrera la pedra no s'hi amaga res més que pedra;
ben bé que ho saben els morts.
I, si no hi ha terme, si tot
consisteix únicament en això,
en anar dia per dia un poquet més enllà,
¿arribarà a justificar-nos
davant nosaltres mateixos l'estricta artesanía?
Avui ens esclafa un silenci
sense sabor ni harmonies de batecs;
i, sense saber per què, continuam la tasca.

LA MORT DEL POETA

Pausadament conhortats
migpartint l'horabaixa,
retornen els somnis del poeta
i li fan vinclar les branques
tan suaument com la posta de sol
ho fa amb un arbre.
Hi són tots, ineficaços, bells,
desplegant la darrera litúrgia del gest,
cercant una escalfor, tanmateix l'última.
-Tantes ales plegades
i tanta lenta, inexorable mort
saonada de records lluminosos
i potents!-
tornaren tots sense cridar-los
i així han fet possible la darrera alegria,
la perfecta alegria reposada de l'arbre
que mor amb els somnis intactes,
com la mare que expira sense
dolor, enrevoltada dels seus fills.

Madona i l'arbre (1969)

MADONA, AIXÒ NO ES FA

2

La vostra carn, Madona,
quotidià misteri quasi comestible,
tan malament la m'explicaren
que no sé si millor fóra un llarg silenci.
Un silenci de mare encara verge
esgarrifada per la rella
de l'arada del part difícil;
conreada interiorment per mil enigmes,
l'amor sense inventar, sí, l'hemorràgia.
Que això és el que tinguérem; no hi ha dubte
i, s'hi n'hi ha, cercau una paraula
al diccionari per tal que l'amor
no sigui fer-se la punyeta.
Tanmateix a vós us volen sense carn o pornogràfica.
O puta o mare,
el terme mig esglaia.
I l'amor,
un paper
que especifica obligacions
subjectes a un horari.

4

Per tant, l'amor seria això:
una mentida edificada passa a passa,
un foc foquet alimentat
de papers timbrats, beneït
i defensat per parets altes.
Tot el més, es començaria
amb un vers groguenc
d'antologia clàssica.

I aquests dos ritmes
a contrapunt del bategar de la natura
i agombolats pel panteixar de les onades,
sacsats pel vent
i esclafint en fruita. Aquest
drama resolt de tenir dos sexes,
dia per dia, acte per acte. Aquests
dos rius de sang rebent
exercitant la vida
serien: un queixal corcat que cal arrabassar
de la subconsciència
amb tenalles freudianes
per estalviar-nos d'escriure

graffiti pornogràfics,
-que fan tan lleig-,
a les parets -sepulcres
anava a dir-
emblanquinades.

AQUEST CONTACTE

1

Aquest contacte
sols és això, un contacte.
L'insecte, el foll i el místic,
sols ells en treuen tot el suc,
nosaltres sols la durada.
I el trobam curt i un poc betzol,
com els besllums que veus parpelles closes
exercint una pressió
sobre els bessons dels ulls. I gratuït,
com la feinada
de l'aigua gratant, menjant,
digerint calç sols per a fer coves.
I triomfalista com les albes.
I impotent com l'horabaixa
amb una creu a contrallum.
Tan sols el foll,
el místic i l'insecte
resten per sempre fecundats
amb un contacte tanmateix casual
i tan breu que no compensa,
afegim nosaltres.
Nosaltres, els homes de cada dia.
Nosaltres,
els homes.

3

A copdescuit obrires la finestra
i entrà una rialla de claror
retxada d'ombres d'arbre. Era una ala
de sol ros amb polsim de papallona.
(Encara dúiem dol d'una conversa
morta com un torrent que el mar no troba.
Si es cerquen, els estels, per què no es troben?
I si no es cerquen, digueu-me per què volten?
I, enrampada la boca de preguntes,
marcides les carícies s'esfullaven
en el racó més trist d'un cos que pensa.)

De bat a bat obrires. Aleshores,
un esbart de falciots als llavis,
te vaig embolicar d'una glopada.

TRANSPOSICIÓ VEGETAL DE TOT EL QUE S'HA DIT FINS ARA

1

La fruita clivellada, el solc
obert de bat a bat,
la llavor que no tomba
i la terra afamegada.

Els insectes han traginat el pol·len
i han alimentat de somnis invertebrats
tots els ocells els quals han fet butzetes
per als rèptils
i per als cucs que oxigenen la terra
i per les bactèries que enyoren
la humitat dels núvols generats
pel bes del sol i l'aigua blava
amarada de peixos
que escapcen l'alga sobreixent
que fa fecunda la sorra
parenta de la terra.
I ella, la terra, amb ànsia,
badant el solc de pinte en ample,
espera la llavor, que a caure es torba,
de la fruita clivellada.

És el suc i la sutja d'una vida
que fa temps ha perdut
el dret a equivocar-se.

2

EL VENT

Jo sóc el vent, fecundador unànime.
Tinc els dits irisats
com els del nin que ha agafat la papallona.
Jo sóc el vent total,
jo sóc l'embat suau i delicat
amb els dits impregnats de pol·len,
de fullaca són les rodes del meu carro.
A l'esquena, el tro,
més enllà, la pluja.

A les adolescències
faig memòria del cos
i del fullam a les vegetacions.

La meva carícia sàviament es filtra
i arriba a les raconades íntimes
i esborra els pensaments.

Darrera meu,
contemplau la terra
vençuda i fecundada.
Contemplau l'espasme del fasser
sota el llamp i tro de la mà meva;
i el vessar de llavors enrampades
que provoca la meva arribada.

A l'esquena el tro, al davant la pluja.
Jo sóc el vent, fecundador unànime.

3

L'ARBRE

Primavera d'estiu

Aleshores ¿aquella espera compacta
i farcida de sorolls
portava a la presència de colors
i de crits continguts
d'aquella pell nova i exigent?

Les feredats antigues
em floreixen amb un goig
gronxat i bategat i el vent m'adora
i em broda moixonies
per les fulles.

Amb els dits blaus,
ha arribat el meu espòs
de més enllà de les muntanyes.

Estiu

Aquest sóc jo, l'arbre,
net i retallat contra l'alba.
Les meves salives són denses,
potent el tronc, poderoses i
espesses les meves sabes.

El goig dels meus somnis
botant de branca en branca
és una collita de juguines
sobre la platja.

Aquest sóc jo, l'arbre,
a contrallum de l'alba.

Primavera d'hivern

I que me'n fan de mal aquestes branques teves
vinclades pel pes excessiu
de la fruita no recol·lectada!

Inútilment madurares somnis.
Avui tornen a terra
sordament desplomats.

El pelegrí no ha trobat la teva ombra
ni el pastor el teu fruit.

I que me'n fan de mal els estels
que entre el brancam
encara me conviden!

Hivern

Tot sol
engalavernat contra l'horitzó.

Tot sol.

Els niguls s'esqueixen la roba
entre els meus dits.

Tot sol.

Encara ahir tenia fulles
i tenia paisatge.

Si hagués volgut
només d'un cop d'ala
hauria pres el vol
amb el món per guany entre les urpes.

Tot sol.

Tocat de feridura,
se'm va suberitzant la pell
i acocodrilant el cor.

Tot sol,

sense llacor ni saba.

Cançons

NO ME SAP GREU

Tornada:

No me sap greu,
no me sap greu,
que te passegis del braç amb un altre,
però, estimada,
però estimada,
no ho tornis fer mai més al davant meu.

I

Ens diguérem adéu,
cosa que mai 'gués pensada.

Tan sols amb la mirada
ens diguérem adéu.

Ara el foc està apagat
però la cendra és calenta.
Creu-me i no siguis dolenta
pensa quant jo t'he estimat.

Tornada

II

Érem dos ocellons
que sempre estaven de festa.
Qui ara et du tan contenta
només té els rosegons.

Pensa quant jo t'he estimat,
pensa quant m'estimaves
en tot l'amor que em pregaves
i en tot l'amor que t'he dat.

Tornada

PLOU I FA SOL

Plou i fa sol
qui ho havia de dir?
El teu somriure entre llàgrimes
és l'Arc de Sant Martí.
Plou i fa sol,
pentina el teu neguit,
i canta, maldament ploris,
somriu i canta amb mi.

Encara que pensis
que te trobes sol
les estrelles resen
per dar-te consol.
La lluna, la pruna
ja s'ha tret el dol
i l'oratge canta
i t'eixuga el plor.

BALADA D'EN JORDI ROCA

Madona d'es Caparó
en Jordi Roca vos crida.
Madona d'es Caparó,
que li perdoneu sa vida,
que vos demana perdó.

I que vos n'enrecordeu d'aquest trobo? En Jordi Roca té pena de la vida. Tothom es compadeix d'ell.

Tothom, fora de la principal acusadora... I la justícia farà el seu camí... No se sap si per calça d'arena, forca o garrot... Lo cert és que demà de matinada en Jordi Roca morirà, morirà...

Demà en aquestes hores,
ai las, ja seré mort.
Demà en aquestes hores
m'hauran donat garrot.
Tan sols pel teu amor,
tan sols pel teu amor,
demà en aquestes hores,
ai las, ja seré mort.

Alça los teus ulls, garrida. No els alcis per mirar-me; alça-los i pendràs plaer de veure finir ma vida. Tothom que passa pel carrer se demana: "I quin delicte ha comès en Jordi Roca per a tenir tanta severitat amb ell?..." Estimava, estimava i el varen prendre per lladre. I el mesquinet, la nit abans de morir, canta, canta...

T'estim con t'estimava.
I fins demà t'estimaré
i s'hi hi ha una altra vida,
allà t'esperaré.
Mai més no et podré dir:
"T'estim, t'estim, t'estim..."
perquè demà en aquestes hores,
m'hauran donat garrot.

LES ILLES

Les illes
enramades de savines
i de somnis de gavines
engronxades per la mar.
Qui us reveurà
sense plorar?

Les albes
batejant l'alta muntanya
i omplint la terra plana
de remors i mitges llums.
De la llar, fum
de pau, perfum.

I el blau sense fites...
I els blancs farbalans
que broden les ones
les ones del mar
i els pàmpols que escolten
la cançó del blat.

Les illes coronades com núvies
de mil boires i falzies
i de flors blanques i grins

i cor endins,
remor de pins.
Els homes entrecavant l'esperança
i portant ansa per ansa
la somada de la Sort
i a bé coll la mort i el sol.

EL CASTELL D'IRÀS I NO TORNARÀS

No em demaneu per què
però jo sé que hi ha un lloc
a on juguen i riuen
els amors que crèiem morts,
les il.lusions perdudes
encara hi baden flors.
Els somnis, ells mateixos
se somien de bell nou
i tots vetllen el cel
esperant un nou sol.

Qui contarà de la feresta
remor d'aljub
dels adéus definitius?
Qui comptarà
els esbarts d'ocells i de carícies
que encara bateguen
sobre l'horitzó?

No em demaneu per què
però jo sé que hi ha un lloc on ens hi esperen
els amors que crèiem morts
i els amors que matàrem
ens perdonen
i brosten de bell nou.

CAVALLET DE SERP

Quan m'agafa sa cantera
no és que estigui malsofrit,
és que haig de pegar un crit
per no rebentar en plorera.

Tantes coses voldria, tantes coses vull,
els somnis que tenia han passat per ull.
De les papallones que he perseguit
sols tinc la polsina que em tenyeix els dits.
Cavallet de serp que tant t'he encaçat
sols remenes l'aire d'un món esbucat.

Mala pesta sa cantada i mala pesta es cantador,
mala pesta sa cançó i mala pesta sa tonada.

Dormir desperts, al meu veure, mai no fa acabar sa son.
Malviatge els qui em fan creure que amb cançons tot se compon.

Els somnis agafaren un caminiet
enlloc no arribaren, moriren de fred.
Just a banda i banda del mateix camí
hi ha uns avellaners que mai no han florit.
Cavallet de serp que tant t'he encalçat
sols remenes l'aire d'un món esbucats,
d'un món esbucats, d'un món esbucats...
A on són els somnis, a on se n'han 'nat.

El regne enmig del mar (1980)

He llegit la nostra història
i molt m'ha fet cavil·lar,
d'ençà que en tenim memòria
tothom mos ve a ajudar.
Tothom mos ve a ajudar,
en el moment oportú
mos vénen a alliberar
i no els ha cridat ningú.

Tothom que mos ve a ajudar
mos fa ses busques endins.
Això gira malament
cantaven els mallorquins.

EL REGNE ENMIG DEL MAR

I

Els monuments prehistòrics
de Llafuda i de Costitx,
també de Sa Cova d'es Bous
als voltants de Felanitx,
els vells déus forjats en bronze
i els guerrers eivissencs,
de mi tots guarden memòria
i me reforcen la veu.

Fenicis, cartaginesos,
fins arriba als romans,
de les seves naus, ma fona
estellava el costellam.
A la nau folrada amb cuiro
la pedra no hi fa esvoranc:

I Metel.lus Baleàric
ens va posar el dogal.

Ens varen fer fer les cases
vora vora dels camins.
Això gira malament
cantaven els mallorquins.

V

El rei de ventura i gràcia,
lo pus gran príncep del món,
ve a conquerir les Mallorques
amb els bisbes i els senyors.
A Mallorques! Tan bon dia!
Blanca de veles la mar,
que per esvair pirates
ningú no ens deturarà!

Mirau com mor En Montcada
i també el seu nebot;
De tots els morts d'aquell dia
la Història en recorda dos:
conquistades les Mallorques
just el dia de Cap d'Any,
el rei Jaume les donava
a Pere de Portugal.

Les baratava amb l'Urgell
creient fer negoci fi.
Això gira malament
cantaven els mallorquins.

IX

El quart Jaume de Mallorques
poca cosa podrà fer,
tancat a dins una gàbia
a Xàtiva En Pere el té.
I tanmateix sí que fuig
i barata de presó
perquè Joana de Nàpols
li fa una presó d'amor.

Té aventures de guerra;
Per la seva bona sort
el fan presoner a Castella
Altrament seria mort.
Però torna a moure guerra
i a Mallorques vol tornar.
Pere li donà una herbada
i el fa morir emmetzinat.

El quart Jaume de Mallorques

era molt baralladís.
Això gira malament
cantaven els mallorquins.

AL·LOT DE FONA

Som fill de foners i maneig la fona;
no hi ha rei com jo si no du corona
Surrar de clapers a mi me suraren,
clapers de gegant que els avis alçaren.
Despenj un ocell amb una pedrada,
faig botir un ull a més de cent passes.
Mat, amb un sol tret, les bèsties salvatges.
Bassetja a la mà tenc mals arrambatges.
Me peixà mu mare amb llet i formatge,
amb mel i brossat i amb conill de caça.
Amb so primer bel me donà la fona.
No hi ha rei com jo si no du corona.
Si me veis venir voleiant la bassetja
arraconau-vos a esquerra o a dreta
o amb un cop de roc us faré sa clenxa.
Quan jo prenc el dret no vaig de punyetes
que el meu caminar sol fer retxa dreta
davant de cavalls, davant de sagetes.
La tropa romana o cartaginesa
o lloguen o tasten la meva destresa.
Qui em cerca me troba en molt poca estona
i se'n pot anar a penedir Roma.
Som fill de foners i maneig la fona,
no hi ha rei com jo si no du corona.

L'ÚLTIM

Sé que quan conteu
la vostra conquesta
direu que trobareu
una terra buida
quan és al contrari:
buida la deixàreu.

Vàreu sembrar blat
en lloc d'hortalissa
i en lloc de panses
vi del raïm féreu
i esclavitzàreu
els aglapits vius.

Ai, que heu fet callar el muetzí
i ens eixordau amb campanes.
Ai que ens heu robat els fils

i heu tret el vel a les mares.
 Ai que ho heu esvaït tot.
 Ai i encara més ai!
 Ai i més ai i ai encara.

Des del cim més alt
 de la meva pàtria,
 amb ulls entelats,
 veig com els voltors
 les carns espipellen
 dels guerrers vençuts.

Viu no em 'gafareu
 rossos dels ulls blaus
 que en matar sou destres.
 Jo vos maleesc
 des del més alt cim
 de la meva ràbia.

Ai dels rafals i alqueries,
 les almonies regalades!
 Ai l'enguinar dels cavalls,
 ai de la cançó de l'aigua.
 Tot el pla ha romàs mut.
 Ai i encara més ai!
 Ai i més ai i ai encara.

SA CANÇÓ DE SON COLETES

Sa cançó que escoltareu
 l'ha feta Guillem d'Efak,
 més de mig manacorí
 i fill d'en Toni Cremat.
 La va fer a Son coletes
 un horabaixa de març.
 Déu vulgui que per molts anys
 pugui anar-hi caminant.

L'any mil quatre-cents cinquanta
 pitjor fou que el de la fam.
 Els rics mengen pa de xeixa,
 diuen les dones plorant.
 Els rics mengen pa de xeixa
 i per noltros sols no hi ha mestall.
 Lo Tort Ballester ho escolta
 i li invest cap a Ciutat.

I era una colla de veure, tots eren manacorins.
 Fent-se costat un a l'altre anaven replegant amics.
 Primer s'hi ajuntava en Mates, llavors en Fullana i en Gil,
 en Nadal, en Mascaró, en Guinovart i en Fornit.

Lo Tort Ballester els comanda perquè era el més decidit.

Per donar compte an el rei
a Nàpols varen anar
i el rei els dóna penyora
de que tot s'arranjarà;
però els senyors de casa bona
ni el rei volen escoltar.
Tres anys, lo Tort Ballester,
els tengué acorralats.

Set mil cinc-cents sous donaven
els nobles a qui el matàs.
Feren venir mercenaris,
moros i napolitans.
Calaren foc a les cases
i es fartaren de robar.
Després 'ribà la venjança
color de vi i de sang.

I era una colla de veure,, tots eren manacorins,
si ho eren els condemnats també ho eren els botxins;
primer mataren en Mates, llavors en Fullana i en Gil,
en Nadal, en Mascaró, en Guinovart i en Fornit.
I a lo Tort Ballester el penjaren escorxat de viu en viu.
I escamparen els seus trossos pels entrefores dels camins.

Després d'aquesta endemesa
tot romangué com abans;
els pobres més bocaclosa
i més viudes plorant plorant.
I no ploraven per elles,
ploraven pels seus infants.

Sa cançó que heu escoltat
l'ha feta Guillem d'Efak
qui demana a Déu que el poble
no tengui mai més tirans
i que si hi torna a haver guerra
la guanyem els catalans.

SIAU QUI SOU

Gimnèsies i Pitiüses,
mordales d'un mateix cranc.
Pitiüses i Gimnèsies
que les Mallorcaes formau.
Rajoles d'una fornada,
poncelles d'un sol ramell;
Gimnèsies i Pitiüses,
ales d'un mateix ocell.

Hem passat molta sendera
fins arribar aquí on som,
però la història convida:
Mallorquins siau qui sou!
El vell regne de Mallorca
el voldrien fer bocins,
per això la Història crida:
Siau qui sou, mallorquins!

Mentre resti una petxina
aferrada a un marès,
Pitiüses i Gimnèsies
no han de menar por a res.
En la nostra llengua, un dia
distàvem la nostra llei
i la nostra llengua sempre
dictarà la seva llei.

Tot quant un dia ens prengueren
contra pau i amistat,
contra honor i per la força...
Ara ens ho han de tornar.
No necessitem cappare
que ens duguin de la mà.
No som nins de mel i sucre
i ens sabem governar.

El vell regne de Mallorca
mai no ens el faran bocins,
per això la Història crida:
Siau qui sou, mallorquins!

Erosfera (1982)

Ara l'amor me diu que és primavera
just quan la neu me fa vinclar les branques.
Podrà aquest sol tornar les penes aigua?
I què en farem, llavors, de tanta llàgrima?

Ara la sang me diu que no té espera
just quan el cor gemega en impulsar-la.
Quin oli hi ha que li unti les frontisses?
Sense gemecs, i què en farem de l'ànima?

Ara la pols me diu que el fang enyora
just quan les mans ja m'han perdut el fènyer.
Debat a bat vols que obri les finestres?
I què en farem de tants ocells a lloure?

Ara l'amor me diu que és primavera
i jo m'ho crec. Me'n ric del calendari.

M'acostaré com l'aigua a la farina
i estovarem tots dos un pa novíssim.
Amb totes les esponges amarades
serà la llum qui en set colors ens xapi.

I serem pols vibràtil dins la flama
d'un raig de sol que a l'infinit apunta.
Sobre l'herbei, aquesta apoteosi
serà del nostre amor festa cloenda.

M'hauràs rebut com la tenassa l'ona,
de pla et llenagaré com una llengua;
cada clivell decantarà les algues,
bon convidat, te xuclaré les sabes.

I me donaré tot i seràs meva.
La sal i el sol trauran colors a l'aigua.

[...]

Ara ja dorms i, sense que em convidis,
vindré de passatger per dins ta boira.

[...]

Ara el teu ventre pren el bull, s'estova
per rebre des del coll una glopada
de lava que els teus pits aiden a fondre
i et regolfa per dins i t'assacia.

Ja no hi ha mar d'onades més senceres
per navegar vela alta i quilla fonda.

[...]

Tant sóc tu que estimar-me res no em costa
perquè sé bé que fer-ho és estimar-te.

Dóna'm paraules i entrunyellaria
l'hora que arriba i el dia que fuig.
Abasta'm fustes i trobaré l'eina,
pastaré un home si me dones fang.

Dóna'm aurores, hi sembraré boscos.
Dóna'm vesprades, hi posaré un llac.
Dóna'm muntanyes, hi esquitxaré boires.
Dóna'm gavines, jo inventaré el blau.

Apropa'm els llavis, jo en faré fruita.
Dicta'm estrelles, jo escriuré la nit.

Alça'm el sol i jo te donaré albes.
Repunta'm crits i jo els faré de pell.
Fidel jo sols ho haig de ser a la vida.
Da'm calendaris, jo hi posaré festes.

Poeta en bicicleta (1984)

ROC DE FONA
(Tonada infantil per triar qui para)

Si no ho sabies
ara ja ho saps.
Si no ho saps ara
no ho sabràs mai.

Aquesta olor de pi
i de panades,
ve des Pinar de Sa Coma
o des forn
de Ca Ses Tianes?

Té olor la infància?
Tu dius que sí,
jo dic que no.
La nostra infància
sols fa pudor.

El romeguer
i el romaní,
el porc a l'alba,
l'home de nit.

Catalina catalana
penja el llum a la paret
i veuràs les milicianes
que ja han fet brut i net.

A la bilibí. A la bilibà.
Tu ets fora i tu ets ca.

Ja els podeu matar
que estan confessats.

(Catalina catalana
penja el llum a les persianes
i veuràs En Guiemet
que surt de ca ses fulanes).

FAUNET

Negret de Guinea,
com una monea
aglapida a jaç.
Carns desxondidetes,
vergueta de llamp.
Agram arrelat
que mai no desnia.
Negret de Guinea,
ai negret melà!
Darrera les portes
qui sap què hi haurà.
Negret de Guinea,
a on tens les mans?
(Negret de Guinea,
qui et consolarà?)
Negret de Guinea,
passaforadí
que toca el garban.
Ocell
de cascavell
folrat de pell
de Guillem.
Negret de Guinea,
ai negret melà!
Negret de Guinea
qui et consolarà?

L'ARBRE DE LA VIDA

Cap dels vuit vents del món
no l'han fet vinclar mai
i du l'alba a l'espatlla.
S'alça com una creu,
amb els braços oberts
encerclant l'horabaixa.
No li manquen ocells
i els seus pensaments
li tremolen com fulles.
Té el tronc poderós
amb segura bondat
de les sables que xucla.
Com la mare els seus dits
va enfonyant amb delit
dins farina de força,
ell enfonya les rels
dins aquest pa futur
d'una terra tan nova

de tan nova que és
encara no existeix,
però en sent la pruija.
Es sent tan poderós
que ho arriscarà tot
demanant l'impossible.

Vist a contraclaror
retallat contra el cel
en diríeu un arbre.
I quan baixa la nit
li veureu els estels
entremig de les branques.

Escoltau la cançó
que li embullen els vents
entre la cabellera.
I mirau quina fam
tenen a dins el niu
les idees que esperen.
Com li lluen els ulls
i amb les branques al vent
va pegant manotades
carregat de raó.
No hi haurà cap fibló
que li vincli l'espalla.
Perquè ell sap bé què vol:
una terra i un sol
que alimenta i calenta
i, si no hi ha prou foc
i escalfor per tothom,
darà la seva llenya.
I d'aquest fogueró
que ens escalfarà a tots
els seus ulls ja en són blama.
Té el cap en el cel
i a terra les rels:
l'impossible reclama.

Vist a contraclaror
retallat contra el cel
en diríeu un arbre.
I quan baixa la nit
li veureu els estels
entremig de les branques.

MITES

"Platea. Anfiteatro.
Tertúlia. Paraiso i Galliner".

Te vaig trobar dormida
i te vaig despullar
com a una margarida.
I amb tota la tendresa, la tendresa del món,
te vaig treure la roba
com despullava dones
l'arigutà King-Kong.

Te vaig trobar ben gata
i a casa et vaig portar
com si fossis de vidre.
I amb tota la tendresa dels homes automarginats
te vaig fer companyia
fins que es va fer de dia
com feia Humphrey Bogart.

Te vaig trobar ben verge
i et vaig deixar somiar,
potser que encara ho facis.
I amb tota la tendresa dels bons salvatges blancs
no vaig voler fer l'acte
i et vaig deixar intacta
com ho feia en Tarzan.

Te vaig trobar al porxo
a frec de ser violada
per una colla d'indis.
I amb tota la tendresa de l'heroi i el guerrer
vaig salvar-te honra i vida.
Besada i un adés
com En Gary Cooper.

Te vaig trobar molt bona
i a casa et vaig portar
amb una idea fixa.
I amb tota la tendresa dels homes fets de fang
te vaig deixar xuclada,
com fa el Comte Dràcula
o En Guillem d'Efak.

TÈJEND

ELS VIUS, ELS MORTS (fragment)

-Encara hi ha flors
Encara hi ha flors badades
part damunt els vidres
que encrestellen les parets del trast?
I que encara n'hi ha, de flors?- Demanen.

-I els nins,
encara juguen a garriga?

Se fan arracades amb cireres, les nines,
les nines
que juguen a aixanca-les?

-I el pa?

Torna'm explicar
el gust del pa de fleca.

I el toc del pit.

Tu pots, tu pots, tu pots

ara que la fusta

del teu taüt encara és verda.

-Salut, Guillem,

que tenguis un bon enterrament.

-Qui ets?

-Mantes vegades

hem begut plegats de por i de ràbia
fins a l'alba.

Salut, Guillem,

no ploris.

-Em recorden?

Surt el meu nom?

Surt el meu nom a les converses?

-I ha servit de res?

La nostra sang vessada

ha servit de res? -Demanen-

La nostra sang vessada

quan llavonses,

ha servit de res?

I encara més.

Ai sí,

encara més en demanaren, de coses.

Ai no,

avui no hauria

d'haver pujat a Son Coletes.

La sang vessada

no va trobar rost.

Avui ja és ben seca,

demà serà pols.

Sí. També direm

que és indecent

fer versos.

I covard.

Calaixera

L'ACORDIÓ CAPTAIRE
(Havanera)

L'acordió
enfila records
de donzelles d'aigua
i mariners morts,
i de tantes vides
a la flor del món
que la tramuntana
ha tirat a fons.

L'acordió
ens desa els records
i els acarona
i els dóna conhort.
Tan sols us demano
per tot quant hi ha
que mai de la vida
no el féssiu callar.

L'acordió
pentina records,
té bona memòria,
coneix tots els ports,
els freus de la vida
on ha embarrancat,
i la mala jeia
que té l'anegat.

L'acordió
fa entrar set de rom,
fa cantar la llàgrima
i les penes fon.
Tan sols us demano
per tot quant hi ha
que mai de la vida
no el féssiu callar.

TERRA NOSTRA
(Portada de la pel·lícula ELISABET)

Basta mirar el cel,
basta veure els arbres,
basta mirar els cims
de nostres muntanyes
per sebre per què
tots t'estimam massa.

Basta veure el llamp
sentir udolar el vent

i veure com cec
s'estimba el torrent,
per sebre per què
aquesta sang nostra
tant teva se sent.

Terra, terra nostra
la meva cançó
del més alt turó
davalla a la plana.
Just com el torrent,
com la tramuntana.
Terra, terra nostra
el teu llamp m'enrampa.

Rondalla de rondalles

A L'OMBRA DE SA ROCA DES CASTELLET

La vida se desperta,
quan el sol compareix,
a l'ombra de sa Roca
des Castellet.

[...]

I

N'hi ha que lluiten per la vida,
n'hi ha que fan volar coloms,
més d'un que viu esquena dreta,
qualcun es menjaria el món.
Aquells d'allà viuen al dia
i d'altres viuen de records.
Molts d'ells sols canten i somien,
d'altres no ho saben i són morts.

II

N'hi ha que juguen sense treva
sabent que mai no tendran sort.
N'hi ha que tuden nits i dies
pensant en la futura mort,
mentre el present ple d'alegries
els fuig dels dits sense fer solc.
Els uns naveguen com falzies,
d'altres són peixos dins la pols.

La vida continua
i la vida segueix
a l'ombra de sa Roca

des Castellet.

(CANÇÓ DEL PEIXATER)

Poble sense clau dels somnis
ha de morir a poc a poc.

De tot quant tens, sols els teus Somnis
la teva mort sobreviuran.
Empelta Somnis a la vida
si qualque dia vols vermar.
Rega de Somnis cada dia
i esponerosos floriran.
Rega de Somnis els teus dies
i rega de Somnis les nits.
D'un ermot sec en fan un hort,
d'un aiguamoll fan un jardí.

Per tornar fer florir la vida eixorca
els Somnis són un pou de vena forta.
Tot quant t'ofereix la vida
te fugirà de les mans
si tot allò que desitges
no ho has somiat abans.

Poble sense clau del Somnis
ha de morir a poc a poc.
Un poble no serà mai poble
si als Somnis ha estroncat la font.
D'allò visible a l'invisible
els nostres Somnis en són pont.
Mostren l'envés de l'evidència
i ens fan entrar dins els miralls.
Ens deixen veure el que s'amaga
darrera de la realitat.
Rega de Somnis els teus dies
i rega de Somnis les nits.
Un poble no serà mai poble
si no té Somnis compartits.

Seguint el fil dels Somnis invisibles
trauràs sentit a les coses tangibles.
Tot quant t'ofereix la vida
te fugirà de les mans,
si tot allò que desitges
no ho has somiat abans.

(CANÇÓ D'EN SUMIAN)

Somii que la llibertat,
escrita així, amb lletra grossa,

del bressol fins a la fossa
s'esmicoli en llibertats.
Són paraules al cor escrites
i ben gravades al foc,
que la Llibertat és poc
sense llibertats petites.

Un dia jo somiava
i el meu somni se va tòrcer;
la meva terra és esclava
i he perdut tota la força.
Si ens han estroncat la saba
i la sang torna lleixiu
més val que ens duguin ara
a enterrar de viu en viu.

Un dia jo somiava
amb un país vertader;
però quan em despertava
ni somiar podia fer.

Si tenim el privilegi
d'habitar on vàrem néixer,
demanam que els nostres fills
nostres somnis facin créixer.

(CANÇÓ DE NA TARZANA)

Enc que som vegetariana
no cregueu que passi gana,
que no hi ha major consol
que un bon rave
i un tronxo de col.
Un tronxo de col, ben gruixat i llarg,
que no es vincli massa i que no es trenqui mai
amb bona cabota i un parell de grops.
Això sí que agrada a totes i a tots!

L'altre dia un home
me va demanar
què m'agradaria
per jo berenar.
Vaig dir: "Vida meva,
jo de sol a sol
sols rossegaria
un tronxo de col".
Un tronxo de col, ben gruixat i llarg,
que no es vincli massa i que no es trenqui mai
amb bona cabota i un parell de grops.
Això sí que agrada a totes i a tots!

Un, l'altra diassa,
me donà un pastís,
era cosa fina,
rodonet i llis.
Vaig dir: "Vida meva,
no et sigui un disgust
però és massa blan
per trobar-li el gust".
Un tronxo de col, ben gruixat i llarg,
que no es vincli massa i que no es trenqui mai
amb bona cabota i un parell de grops.
Això sí que agrada a totes i a tots!

(L'HERÈNCIA D'EN MURTRONA)

Fill meu,
mai no arribaré a vell i potser em xerrin
per haver mort sense tenir un cèntim
després de tants treballs en l'existència;
però et deix moltes coses en herència.
Seran per a tu les moltes coses belles
que hi ha a la vida, aquestes belles coses
que són de qui les veu, tal com les roses,
sense ser de ningú, com les estrelles.
Això et pot semblar poc, bell caganius,
però si més t'ho estimes,
et deix com una herència la música dels rius,
tota la platja lluenta de petxines.
I a més a més, amb aquest testament
et donaré la nit i tots els dies...
I les fruites...
I el murmuri del vent...
Perquè mai no romanguis
tot sol i despullat amb les mans buides.

LA FONT QUE CANTA

Bé em dóna endins,
de dia i nit
sent gran neguit
quan tu em deixes;
però t'estim
i som feliç,
quan trista estic...
Si és culpa teva.
Trista estic quan veig el dia,
en la nit no gos pensar.
Que és d'enfora i lluny d'aquí

qui alegria em pot donar!
Que fa de mal esperar
aquell que no ha de venir.
Jo pens amb sos que no hi són
quan ric amb sos que hi ha aquí.

(VALSET DE LES AMORETES)

Dins el meu pit
canta i refila.
Dins el meu pit
canta i refila,
com un ocell,
un cor que estima.
Amorettes on sou?
No fugis, vine,
vine, vine.
El meu cor jove
endevina
que l'amor
no és mai un jou.
Vida i amor
són el mateix.
Vida i amor
són el mateix.
Besa'm i besa'm
amb escrieix.
Besades mai
no n'hi ha de més.

CANÇÓ DE COMIAT

S'ha acabat la festa,
ja tomba la neu
i només ens resta
plorar i un adéu.
Són fulles que van i vénen
els pobres enamorats
quan amb lo mirar s'entenen
i han de viure separats.
Ho faré i no sé com
però t'hauré d'oblidar.
Ho faré i no sé com
ramell de mes alegries,
perquè dins un any hi ha
tres-cents seixanta-cinc dies:
si tots duen el teu nom
tots ells són per estimar.

Ho faré i no sé com
però t'hauré d'oblidar.

Damunt la neu queden
els passos marcats.

A la primavera
seran esborrats.

Dos que amb lo mirar s'entenen
i han de viure separats,
són fulles que van i vénen
de la trobada al comiat.

Tampoc el foc (1995)

EL FOC

Un vent extern, d'un foc foquet, n'ha fet
foguera en sec i el món ha fet flamada.
La ràbia vertical del foc fa treure
fum pels queixals als pins i als ullastres.
Quan pren baix baix s'escampa com un líquid
sens perdonar matoll ni llodriguera.
Prenen el vol falcons, xorics i àligues
i els nius es fan brases que torren butzes.
En un tres i no res s'ha evaporat
l'aigua i la humitat dels troncs i branques.
Sense pell verda es mostren les carns negres
i en caure a terra alcen pols de cendra.
Sense fulles el bosc ja no té llengua
tal com un poble que ha perdut sa parla.
Per retre el foc sols tenen la impotència,
les pregàries i l'aigua de les llàgrimes,
la covardia dels qui amb por s'amaguen
i les pells socarrades d'uns quants màrtirs.
Fins i tot els voltors del foc s'allunyen
i els senglars moren cremats a dins les balmes.
Massa aviat s'arramba a les masies
la ràbia de les flames que va a lloure.
Els pergamins, els llibres i escriptures
sabran què és el silenci de la cendra.
Revincla el bestiar. Tractors immòbils,
no acabats de pagar; quasi renllen
quan llepa les parets, tanques i estables
aquella incendiària bogeria.
Tot va cremar. Oracions i flastomies,
els mots rodons i la paraula llisa.
El crit d'afuar cans per rodar guardes

i les pregàries per demanar aigua,
totes les interjeccions quan ja plou massa.
Fetes estiu fugaç cap a la cendra
les rondalles, cançons i contarelles
i alhora fan fumassa les receptes.
Quan la mare vol dir que el fill estima
dels llavis sols degota pols externa.
S'apedreguen amb paraules forasteres
tots els infants que avui han fet la pòlissa.
Tot va cremar. El bosc tan sols és ara
comellar mineral que no té parla.
Tal com l'empelt forà ens feia afecte,
les fulles se'ns omplien de paràsits,
la molsa feia clapes de morfea
i l'escorça del tronc ens queia a llenques.
Els plançons que als nostres peus brotaven,
estranyos sorolls els treien els vuit vents.
entre les branques, no hi feien niu els somnis
i el corc serradís feia de paraules.
I com que poc ni gens no ens agradava
aquella tan letal metamorfosi,
mirant-nos al mirall als ulls semblàrem
les primeres llavors de l'autoodi.
Ja no volíem ser nació de boscos
sinó aregats pals llisos de telèfon.
No, no pas jo, el llamp i tro esclatava
la seva ràbia vermella a flor de llavi.
No seré jo qui trenqui ni sols vincli
l'espina que ens fa drets com a poble.
I comença la tasca fent d'apòstol
d'una causa mig morta i oblidada.
La befa i el menyspreu als que haurien
d'haver estat millors que ell el safalcaren,
li esbraonaren músculs i esperança
i li corcaren el nervi de la tasca.
Ho desà tot, i arraulit a un racó
tornà jai abans d'hora com els altres.
Peu de gat, peu de moix arriba l'alba
escampant el temor d'un nou incendi
com caragols, cor i banyes arrufen
les herbes que han perdut les papallones.
Tot quant ha romàs viu tem i recorda
l'esclat roig i sarcàstic de les flames
i amb por farcida d'impotència esperen
d'un foc antic la revifalla súbita.
Quan s'adonen que és l'alba qui s'acosta
molt lentament comencen a badar-se
les corol·les i els pits per rebre intactes

els colors vius d'aquella nova vida.
Amb un lent cansament imperceptible
arriba, esbraonada, l'esperança.
I així brostà el primer bri d'una herbeta
quan pels racons es féu un tou de molsa.
Entre les pedres de les terres primes
qualque caragolí hi treia banya.
Una perdigonada de falzies
en diagonal per l'aire xisclets feia.
Lliscaven els torrents mentre llefraven
els macs de les paraules altra volta.
Els solcs van deixar prenys la tramuntana,
ocells enramellaven les bardisses
i els cors, mig temorencs, mig desplegaven
les ales fins llavors ben acoblades.
I no fou cap miracle, sinó feina
tan ben feta com entre tots vam saber-ne.
Que ho sàpiga tothom, tant si escolten
com si van amb les orelles embussades,
no eixalarem les ales de cap somni
perquè concreta voli la utopia.
Treballarem com l'aigua subterrània
o com la torrentada molinera,
indiferents al plor i a la rialla
orgull farem de la feina ben feta.
Feixos feixucs ens serviran com d'ales
i els alens socarraran els dubtes.
Tel·lúrica és la força que ens impulsa
i la reconstrucció és tasca nostra.
Després del foc la lluita recomença
i així serà tants pics com faci falta.
Si ni la tramuntana
ens ha tombat la soca,
quin mal ens podran fer
els brufols de ponent?
Tota la força del món
per vinclar-nos és poca
i això des de fa segles
ho saben els vuit vents.
Si ni la torrentada
que envest i aclapara
amb violència cega
tot quan troba al seu pas
no fa que les arrels
deixin la roca mare,
quina força en el món
d'això serà capaç?,
qui ens farà tornar molla

la voluntat de poble
si ni els vents ni els torrents
no han guanyat el seu joc?
Si no ens fa acotar el cap
cap violència innoble
-que ho sàpiga qui ho hauria-
tampoc no ho farà el foc.

INSECTES

Dins la closca de la capsa
sols hi té por
per les
onomatopeies.
Perfecte
l'insecte,
cric cric
vac vac
sic sic
jac jac.

Rosegar
la fam
els ha fet créixer
els queixals.
La rata i el conill
com a moles
peludes de molí,
sense aturall
dents i nials.

Lluent mosca d'ase
ancorada,
la paparra.
La llana
silenciosa
li amaga
la gana.

El moscard
fart
fotocopiat
a la paret
amb un riuet
de sang.

La puça
i son bot inevitable.
La cussa
i el quissó,
el quis i el cus

ja no poden pus,
volen mossegar
el bot de l'intrús.

VOU-VERI-VOU PER NO DORMIR

A Biel Majoral

Fes-te enfora, becadeta,
que no és hora de dormir.

Ara em pega sa soneta,
qui ho hauria de dir.
Fes-te enfora, becadeta,
que no és hora de dormir.

Vou-veri-veta,
vou-veri-vou.
Se'n va la soneta
i no fa renou.
Vou-veri-veta,
soneta fuig
que per l'escaleta
te direm arruix.

No veus que la nostra terra
te demana deixondit,
i que el fons de la nostra entranya
ja comença a pegar crits?

Això que en diuen Espanya
ja està massa podrit,
sa podridura ens escanya,
ja no és hora de dormir.

Dels ulls, la vostra estrelleta,
no la deixeu apagar,
mentre Mallorca està estreta
ningú els ulls no ha d'aclucar.

Mallorca volen eixorca,
li volen esvair els fills,
però, els bons fills de Mallorca,
amb cançons no els fan dormir.

Carnetes deixondidetes,
així m'agrades a mi.
Ni jo dormiré avui vespre
ni a tu et deixaré dormir.

Vetlarem fins que el nou dia
repiqui en el finestral,
la son peresa congria
i gens no en necessitam.

I ara per què me mires
d'ull de través
com si m'endevinassis
el pensament?

M'agrada que m'entenguis,
no m'endevinis;
sense posar estovalles
d'una conversa

les privam, aleshores,
de la paraula
i sense mots
ens eixalen la lluita
d'un contra tots.

Ens priven la batalla
de tots contra un.
Sense brega no hi ha vega
de claror i llum;
no m'endevinis,
val més que un poc m'entenguis
salvant paraules.

UNA MORT BELLA

A contrallum vermell del cel
vermell de l'horabaixa
el carro, a poc a poc,
em va portant a casa.
Roda el món i ho fa bé
i un darrera l'altre
els segles fan coixí
a les hores que passen.
A contrallum del sol
vermell de l'horabaixa
s'ha deturat el temps,
s'ha fet rodó el miracle,
el mul sap el camí
tant del cel com de casa.

Capellet de vidre (1995)

...ELS ALLOTETS MAQUETS, MAQUETS... (Fragments)

Fesomies
mies.

Fesomies
rodones.
Minyó
boca de pinyó.
Minyona
de cara rodona.
Minyó i minyona,
minyona i minyó
i la vida que espera
al cap de cantó.

Un raig de sol
enviscat al vitrall
ompl de fosca
lluminosa
la Catedral.
Plouen pops
petits.
Plouen puces
menudes.
Tots són dits
humits,
La pluja.
Cameta d'aranya,
civadeta,
de capellà;
No ens mullarà.
I si ens mulla,
la mare
ens eixugarà.

L'amor
és fet de boira
i els pares
el tornen de cotó.
El Temps,
el gran modelador,
el concentrarà
dins una sola gota
d'amor.

La pluja consolava
el paladar de la terra
eixuta,
tal com qui rega amb una cançó
una ànima
solitària.

Els infants
saben coses
que els grans
ja han oblidat.
Els infants
veuen coses
que els grans
ja han esborrat.
Els infants
es fan grans.
Els infants veuen músiques,
els infants senten llums.
Els infants no sedassen
amb el sentit comú.
Els infants es belluguen
dins un cercle virtuós
de miracle en miracle
amb besllums de colors.
Els infants són esponges,
per això és que van xops
de totes les bellumes,
de totes les colors.
Totes les rampes tresquen
el seu nervi central,
il.luminades,
brunzen ses venes i ses carns.
Es mouen dins la boira
humida de la por,
pels caps dels dits hi tenen
ulls rodons de cargol.
Sabien treure alegria
d'un esclató de cor. S'enfonsen, suren, neden
dins el safreig del món.
Anys i panys
per aprendre
i altres tants
per desaprendre.
La vida és així
teixir i desteixir.

Tots els matins
canten dins
la rialla dels nins.
Ploren els cans
udolants
dins el plor dels infants.

Mineral
dormit.
Arbre
alenador.
Animal mòbil.
Pensa, infant, no ho deixis per demà.
Comença ara.
A les palpentes t'obriràs un camí,
el teu,
i te'n riuràs dels adjectius.

Si he de triar
més m'estim la vida
que la Immortalitat.
Posats a escollir
val més una dona
que no un xerafi.
Un bocí de pa
és millor que una hòstia
sense consagrar.
La Immortalitat
és sols una estàtua
al mig d'una plaça
de la gran ciutat.
Posats a triar
només a la vida
dec felicitat.
Camín i camín
sense caminar
tal com fan les ones,
les ones del mar.
Perquè jo sóc l'eix
d'un temps inventat
que és sempre el mateix.
Anar i tornar
tal com l'ona blava
dels alens del mar.
Sé que sóc etern;
un punt de consciència
entre cel i infern.
La Posteritat
és sols una estàtua
pixada pels cans
tota regalims de la colomassa
dels coloms urbans.

Estima'M.
Estima-ho.

Estima'ls.
Ah, i no t'oblidis
d'estimar-te.
I ho digué
com si, tot plegat,
Fos molt bo de fer.

El frec dels anys
li treu lluïssors compactes
a la fusta noble.
Contemplau si no
el mantí de l'arada
o el mànec de la falç.
Deixau parlar la barana
o el banc de l'estació.
O examinau
un cor com el meu
si és que en trobau un.

Si corres i
la pluja t'esgarrona,
atura't i deixa-la
caure.

Sols plou aigua.

VOU-VERIVOU MARINER (Fragments)

Margalida, pegellida
de la vorera del mar.
Un mariner la trobà,
dins la barca, adormida.

Els seus somnis fan onades
com les que dóna la mar;
els somnis que ella somnia
els somniaria un pinar.

Guillermina, mallorquina,
enrevoltada de mar.
Son pare la va cridar,
sa mare li da la vida.

Els seus somnis fan onades
com els alens d'un pinar;
els somnis que ella somnia
li fan enveja a la mar.

Vou-veriveta
vou-verivou,
la riera corre

i l'aigua no es mou.

Els nins juguen
els al.lots jugaran.
Els homes fets
si juguen
no en saben ni en
sabran.
Els vells
somniaaran
que juguen.

La gavina
a la vela
i el cor
rema que te rema.
La font
canta que te canta
i el cor
batega
que te batega.
La gavina i el cor,
la font i la vela.

El món. Paisatges (1997)

EL NÉT

Frissa d'anar enlloc i troba
la línia recta per anar-hi
a ritme de rock.
S'envolta en cuiros
i fa olor de pell
en deixa un rastre
de velocitat
inútil, que si no ja no ho seria.
Més enllà de la virtut
crema per tots dos caps
però li sembla
que no li ret tanta escarada;
Els diners li arriben no sap
com i d'on i poc li importa.
La llenya i l'herba
li fan tou de cultura
que és quelcom que
sols serveix per estudiar.
Un dia morirà a la carretera,

l'enterraran després
de donar els òrgans.
Serà immortal
sense proposar-s'ho.

EL MÓN

La desolació
del taüt abandonat a terra,
sol,
sense esglai
i sense ombra.
Les despulles
impassibles
després d'haver guaitat
el corrent del riu
durant un temps
tant curt que no hi ha
mida
per canar-lo
...i etern semblava!

VAGA VEGA

A cada bel un brau,
a cada bri un buf,
a cada baf encens,
a cada ras un buit.
A cada res un molt
i a cada mòlt, espès.
A cada anyell la pell
que estava pla el bres.
A cada rai un peix,
a cada raïm un gra,
a cada gra un granot.

Quan pec no pac i puc
un poc i qualche pic
ric-rac em fa el xorrac
amb barres de xoric.
Ai, si jo fora ric,
passaries poc fum
de fam i gens de fems
tendries per Nadal.
Pomada en els cabells
i una mica en els dits
rosats per mor del frec
dels inflats cercadits.